

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Rolnická společnost Lesonice a.s.**, IČ 63496348 se sídlem v Lesonicích č. 165, okres Třebíč, zastoupeného Mgr. Petrem Melicharem, advokátem se sídlem v Jihlavě, Fritzova 2, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem v Praze 1, Těšnov 17, za účasti **Ing. J. D.**, bytem J. 8, L., zastoupeného Mgr. Blankou Morávkovou, advokátkou se sídlem v Miroslavi, Brněnská 104, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 12.4.2013, č.j.: 13272/2013-12150

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou ke Krajskému soudu v Brně, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 12.4.2013, č.j.: 13272/2013-12150, kterým bylo po přezkoumání oznámení Ministerstva zemědělství, Agentury pro zemědělství a venkov v Třebíči o provedené ohlášené změně v evidenci zemědělské půdy podle uživatelských vztahů ze dne 25.1.2013, č.j.: EP 92717/2/46, rozhodnuto o tom, že se námitce žalobce podle ustanovení § 3g) odst. 7 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, nevyhovuje.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 5.11.2013, č.j. 62A 58/2013 – 18, postoupil věc Městskému soudu v Praze, který je k projednání a rozhodnutí věcně a místně příslušným.

Žalobce v podané žalobě shrnul průběh dosavadního správního řízení, ve kterém Ministerstvo zemědělství – Agentura pro zemědělství a venkov v Třebíči dne 25.1.2013 oznámilo, že provedlo ve smyslu ustanovení § 3g odst. 6 zákona o zemědělství aktualizaci

evidence půdy, týkající se půdních bloků (dílů půdních bloků), nacházejících se ve čtverci 650-1160 a 660-1160 v katastrálních územích Martínkov a Jakubov u Moravských Budějovic, spočívající ve změně uživatele těchto půdních bloků z dosavadního uživatele Rolnické společnosti Lesonice na nového uživatele Ing.J. D. a namítl, že žalovaný při svém rozhodování nesprávně aplikoval jak ustanovení zákona o zemědělství ve vztahu ke splnění podmínek pro provedení změny uživatele na půdním bloku, tak i ustanovení občanského zákoníku ve vztahu k náležitostem projevu vůle účastníků právního vztahu, odkládací podmínky a ve vztahu k ustanovením upravujícím nájem. Žalovaný měl dojít k závěru, že Agentura pro zemědělství a venkov v Třebíči neměla změnu provádět, když Ing.J. D. se nestal uživatelem půdních bloků, protože uvedené bloky trvale užívá žalobce a Ing.D. je tudíž nemůže užívat vlastním jménem na vlastní odpovědnost, jak předpokládá zákon o zemědělství. Nadto Ing.J. D. neprokázal změnu právního důvodu k užívání, kterou je ve smyslu zákona o zemědělství faktickou změnu uživatele nutno doložit.

Žalovaný podle názoru žalobce mylně posuzuje námitku, že předpokladem pro aktualizaci evidence půdy podle ustanovení § 3a a následující zákona o zemědělství je provedení změny uživatele, kultury, průběhu hranic apod. ve skutečnosti a změna právního důvodu užívání tuto faktickou změnu užívání pouze dokládá. Podle názoru žalobce jednoznačně účelem je v první řadě ověřovat plnění podmínek dotací, což v resortu Ministerstva zemědělství znamená ověřování podmínek dotací ze zdrojů Evropské unie. Nařízení Rady ES č. 73/2009 mimo jiné předpokládá existenci systému, jakými evidence půdy podle zákona o zemědělství a kromě systému pro identifikaci zemědělských pozemků předpokládá uvedené nařízení jednotný systém identifikace zemědělců, které společně tvoří základ integrovaného administrativního a kontrolního systému. Tyto dvě evidence jsou tedy přímo z titulu předpisu Evropského společenství propojeny a půdnímu bloku lze zaevidovat pouze osobu zemědělce. Žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce o tom, z jakých důvodů Ing.D. nesplňuje definici zemědělce, když nevykonává ani jednu z činností, uvedenou v článku 1 písm. a) nařízení Rady ES č. 73/2009 a tedy nemůže být podle předpisu ES zapsán jako osoba užívající zemědělské pozemky. Žalovaný přitom v odůvodnění své argumentace přiznává, že pokud Ing.D. půdní bloky trvale neužívá, pak by ministerstvo mělo s odkazem na ustanovení § 3a odst.4 písm.a) zákona o zemědělství zahájit aktualizaci evidence půdy vedoucí k vynětí osoby zúčastněné z evidence. Tím *de facto* žalovaný přisvědčil argumentu žalobce, nicméně samotnou evidenci půdy činí zcela nedůvěryhodnou, neboť v mezidobě postupem správních úřadů zůstává evidován zcela nepravdivý stav a evidence tak nemůže sloužit k ověřování nároku na dotace. Žalobce, který vynakládá veškeré náklady na obhospodařování předmětných půdních bloků je zkrácen tímto na svých právech a nemůže požádat o dotace.

Žalobce namítl, že ani samotnou změnu právního důvodu užívání žalovaný neposoudil správně, neboť se omezil na prosté posouzení formálních náležitostí listin, které Ing.J. D. předložil při ohlášení změny do evidence půdy. Žalovaný zcela pominul zjevný spekulativní úmysl při uzavření této smlouvy, nezabýval se otázkou její neplatnosti s tím, že tato smlouva vytvořena dodatečně a účelově, pouze pro potřeby doložení právního důvodu užívání a provedení změn v evidenci půdy, aniž by se smluvní strany cítily být touto smlouvou vázány a podle ní se řídily. Účelovost a formálnost uzavření nájemní smlouvy vyplývá i z nedostatečného a fakticky nerealizovatelného ujednání o způsobu úhrady nájemného, kdy žádná z variant (v hotovosti nebo poštovní poukázkou) není zaškrtnuta. Smlouva byla vypracována pouze formálně bez předpokladů, že by se smluvní strany smlouvou měly řídit.

Nedostatek vůle uzavřít nájemní smlouvu ze dne 30.9.2011 žalobce doložil též dopisem Ing.D. ze dne 5.10.2011, z něhož je zřejmé, že Ing.D. ani nepředpokládal faktické užívání konkrétních pozemků, u kterých žádal o provedení změny, když nežádal vydání těchto pozemků z důvodů jejich nedostupnosti a neidentifikovatelnosti a navrhoval vydání jiných půdních bloků jako náhradních pozemků za pozemky, které jsou předmětem tohoto řízení. Proto není správný závěr žalovaného, že je bez významu, zda Ing.J. D. vyzval Rolnickou společnost Lesonice k předání pozemků dotčených ohlášenou aktualizací evidence půdy či nikoliv, žalobce tuto okolnost považuje za významnou právě s ohledem na posouzení nedostatku vážnosti vůle uzavřít nájemní smlouvu s cílem věc užívat ve smyslu zákona o zemědělství. Nedostatek vůle vyplývá i z toho, že smlouva neobsahuje ujednání o výši nájemného, kdy nájemní smlouva fakticky předpokládá, že nájemce nebude zemědělské pozemky užívat do doby předání pozemků současným uživatelem.

Žalobce poukázal na to, že vlastníci pozemků nadále přijímají nájemné od žalobce a žalobce tyto pozemky fakticky užívá. Nájemní vztah na základě této skutečnosti mezi vlastníky a žalobcem i nadále trvá, dokládá pak právní důvod k užívání. V mezidobí se žalobce stal vlastníkem půdy, která byla původně ve vlastnictví V. Č. a L. Č., tedy právní důvod užívání těchto pozemků je odvozován z vlastnického práva. Uvedenými okolnostmi se správní úřad ve svém rozhodnutí nezaobíral a nijak se s těmito námitkami žalobce nevypořádal, byť se jedná o významné okolnosti podstatné pro posouzení oprávněnosti zápisu.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle ustanovení § 3a zákona o zemědělství platí, že evidence využití půdy slouží k ověřování správnosti údajů uvedených v žádosti, jejichž předmětem je dotace, ke kontrolám plnění podmínek poskytnutí dotace, pro evidenci ekologického zemědělství, evidenci ovocných sadů, evidenci pěstování geneticky modifikované odrůdy, pro uplatnění nároku na vrácení spotřební daně, pro evidenci pěstování máku setého a konopí a pro evidenci území určeného k řízeným rozlivům povodní. Evidence půdy tak slouží jako administrativní podklad pro činění úkonu podle ustanovení § 3a zákona o zemědělství a v řízení o aktualizaci evidence využití půdy jsou posuzovány pouze právní důvody (tituly) opravňující uživatele k užívání zemědělské půdy. Předmětem řízení o aktualizaci evidence půdy podle zákona o zemědělství tak nemůže být řešení otázek vyplývajících výlučně ze soukromoprávních vztahů, jakými jsou zásahy znemožňující faktické užívání pozemků a podobně.

Účelem evidence využití půdy není legalizovat užívání půdy bez právního důvodu, avšak výklad žalobce k takovému pojetí evidence využití půdy směřuje, neboť by umožnil stávajícím uživatelům efektivním způsobem zabránit provedení jakékoli změny v evidenci využití půdy. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce nedisponoval žádnými právními důvody k užívání dotčených půdních bloků a neměl tedy nárok na to, aby byl zapsán v evidenci využití půdy jako uživatel. Ačkoli bylo následně zjištěno, že Ing.J. D. dotčené půdní bloky neužívá a byl z evidence využití půdy vyřazen, nic to nemohlo změnit na faktu, že ani žalobce nemohl být k dotčeným půdním blokům evidován jako uživatel, protože nedisponoval platným právním důvodem užívání.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyla správně posouzena otázka změny právního důvodu užívání dotčených pozemků. Žalobce nepředložil žádný právní důvod užívání dotčených pozemků, který by umožňoval jeho zápis do evidence využití půdy. Nájemní smlouva, na jejímž základě měl pozemky pronajaty, byla s účinností ode dne

30.9.2012 vypovězena, což žalobce nerozporuje. Kroky dvou vlastníků, směřující proti zmocnění Ing.J. D., na které se v průběhu řízení žalobce odvolával, byly učiněny až poté, co Ing.J. D. v pozici zmocněnce vypověděl nájemní smlouvu se žalobcem a uzavřel novou nájemní smlouvu a na právní účinky úkonů, které Ing.J. D. ve vztahu k předmětným pozemkům vykonával, nemohly mít žádný vliv.

Pokud žalobce v žalobě nově tvrdí, že v mezidobí se stal vlastníkem části pozemků, od čehož dovozuje svůj právní důvod užívání, tak toto nemohlo být z logiky věci předmětem zkoumání v rámci řízení o aktualizaci evidence využití půdy, když žalobce se tímto právním důvodem užívání neprokazoval a pro zhodnocení, zda správní úřad správně posoudil právní důvody užívání, jde v této fázi řízení o irelevantní tvrzení. V posouzení toho, zda žalobci skutečně svědčí právní důvody užívání k části dotčených pozemků z titulu jejich vlastnictví může být učiněno v rámci nového řízení o aktualizaci evidence využití půdy, které by žalobce mohl vyvolat. V době skončení správního řízení žalobci žádný právní důvod užívání k dotčeným pozemkům nesvědčil a tudíž nemohl být nadále veden v evidenci využití půdy jako uživatel.

Pro účely posouzení nároku žalobce na zapsání do evidence využití půdy je irelevantní, zda byl ministerstvem v řízení o aktualizaci evidence využití půdy správně vyhodnocen právní důvod užívání Ing.J. D. z důvodu absence právního důvodu užívání k dotčeným pozemkům, kterým by disponoval žalobce. Při posouzení právních důvodů užívání ministerstvo zkoumá, zda dané oznámení splňuje všechny znaky požadované pro provedení změny v evidenci využití půdy a toto posouzení nemá povahu autoritativního rozhodnutí ve věci sporu mezi účastníky řízení o jejich právech a povinnostech. Posouzení tak má povahu úsudku o předběžné otázce a nikoli konstitutivního rozhodnutí řešícího spor mezi účastníky řízení. Takové závazné řešení sporu náleží do pravomoci nalézacího soudu v občanskoprávním soudním řízení.

Ministerstvo splnilo svojí povinnost danou ustanovením § 50 odst.3 správního řádu, když se dotazovalo všech vlastníků dotčených pozemků na jejich původní projevy vůle. V situaci, kdy žalobce zpochybňuje vážnost projevu vůle jiného účastníka řízení a z absence této vážnosti dovozuje absolutní neplatnost právního úkonu, považuje žalovaný za potřebné zdůraznit, že o absolutní neplatnosti právního úkonu může rozhodnout pouze soud. Pokud chce žalobce dosáhnout absolutní neplatnosti nájemní smlouvy s Ing.J. D. na straně nájemce, je třeba jej odkázat na občanskoprávní řízení. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) osoby zúčastněné na řízení. Těmi jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí vydáno nebylo a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením či vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu ze dne 7.4.2014 uplatnil právo osoby zúčastněné na řízení dne 15.4.2014 Ing.J. D., který na výzvu soudu ze dne 15.4.2014 své písemné vyjádření k předmětu soudního sporu ve lhůtě stanovené soudem nepředložil.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 7.5.2012 podal Ing.J. D. u Agentury pro zemědělství a venkov v Třebíči podnět k zahájení řízení ve věci aktualizace evidence půdy, spočívající v provedení změny údajů evidovaných v evidenci půdy.

Oznámením Ministerstva zemědělství, Agentury pro zemědělství a venkov Třebíč ze dne 25.1.2013, č.j.: EP 92717/2/46, provedl správní úřad prvního stupně (dále jen zemědělská agentura) aktualizaci evidence využití půdy ve smyslu ustanovení § 3g) odst. 6 zákona o zemědělství. Aktualizace se týkala půdních bloků (dílů půdních bloků) nacházejících se ve čtverci 650-1160 a 660-1160 v katastrálních územích Martínkov a Jakubov u Moravských Budějovic. Spočívala ve změně uživatele těchto půdních bloků z dosavadního uživatele Rolnické společnosti Lesonice na nového uživatele Ing.J. D.

Proti uvedenému oznámení podal žalobce v postavení dosavadního uživatele námitku, v níž namítal, že Ing.J. D. nesplňuje podmínku pro zapsání do evidence využití zemědělské půdy, neboť pozemky dotčené navrženou aktualizací neužívá vlastním jménem a na vlastní odpovědnost a neplní tak základní definici zemědělce podle nařízení Rady ES č. 73/2009. Podatel námítky dále tvrdil, že Ing.J. D. nesvědčí ani právní důvod užívání, který by jej opravňoval zapsat do evidence využití půdy a naopak právní důvod užívání svědčí i nadále podateli námítky, pokud jde o pozemky ve vlastnictví V. Č. a L. Č. z důvodu, že tito vlastníci činili kroky k ukončení zmocnění Ing.J. D., na jehož podkladě byl Ing.J. D. zmocněn ukončit předchozí nájemní vztah se žalobcem a založit nájemní vztah s Ing.J. D., jako nájemcem dotčených pozemků.

Žalobou napadeným rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 12.4.2013, č.j.: 13272/2013-12150, byly podané námitky posouzeny jako nedůvodné, odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí koresponduje tomu, co uvedl žalovaný správní úřad v rámci svého vyjádření k podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 s.ř.s. a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, postupoval Městský soud v Praze podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl o podané žalobě, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se nevyhovuje námitce žalobce podle ustanovení § 3g) odst. 7 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, uplatněné proti oznámení Ministerstva zemědělství, Agentury pro zemědělství a venkov v Třebíči o provedené ohlášené změně v evidenci zemědělské půdy podle uživatelských vztahů ze dne 25.1.2013, č.j.: EP 92717/2/46,

Městský soud v Praze vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 3g odst.1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „zákon o zemědělství“), jestliže dojde

a) ke změně průběhu hranice půdního bloku, popřípadě dílu půdního bloku,

- b) ke změně uživatele půdního bloku, popřípadě dílu půdního bloku,
- c) k ukončení užívání půdního bloku, popřípadě dílu půdního bloku,
- d) ke změně druhu zemědělské kultury na půdním bloku, popřípadě dílu půdního bloku podle kritérií uvedených v § 3i,

je dosavadní uživatel, kterého se týká některá skutečnost podle písmen a) až d), povinen ji ohlásit nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy nastala, ministerstvu (dále jen "ohlášení změny") a předložit doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy. Při ohlášení změny poskytne ministerstvo odbornou pomoc. Ohlášení změny se podává na formuláři vydaném ministerstvem.

Podle ustanovení § 3g odst.4 téhož zákona ministerstvo provede aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení podle odstavců 1 a 2, jestliže

- a) údaje v ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení neshledá nepravdivými, popřípadě neúplnými,
- b) ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení je doloženo písemnou dohodou podle odstavce 3 nebo uživatel, který učinil ohlášení změny, popřípadě ohlášení zařazení, předložil doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu podle odstavce 3.

Ministerstvo vydá osobě, která ohlásila změnu, jakož i dalším osobám, pokud se jich změna týká, oznámení o provedení změny v evidovaných údajích.

Podle ustanovení § 3g odstavec 6 zákona o zemědělství platí, že proti oznámení podle odstavců 3 až 5 může uživatel podat Fondu nejpozději do patnácti dnů ode dne jeho doručení písemnou námitku, která musí být odůvodněna. Podaná námitka nemá odkladný účinek. O podané námitce rozhoduje ministerstvo. Písemné vyhotovení rozhodnutí o námitkách se doručuje uživateli a je konečné. Podle odstavce 7 téhož právního ustanovení může v evidenci půdy zařazený uživatel podat Fondu žádost o úplné vynětí z evidence půdy. Fond takové žádosti vyhověl a vydá o tom uživateli potvrzení do třiceti dnů ode dne jejího doručení.

Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o provedení aktualizace evidence půdy, týkající se půdních bloků (dílů půdních bloků), nacházejících se v katastrálním území Martínkov a v katastrálním území Jakubov u Moravských Budějovic, spočívající ve změně uživatele těchto půdních bloků z dosavadního uživatele Rolnické společnosti Lesonice a.s. na nového uživatele Ing.J. D. Žalobce brojí proti této změně s tím, že provedena být neměla a ministerstvo se mělo hlouběji zabývat jednak tím, zda dosavadní nájemní vztah skutečně skončil a jednak tím, zda oznamovatel je skutečným uživatelem pozemku.

Je vhodné předeslat, že charakterem úkonu, spočívajícím v zapsání do evidence uživatelů půdních bloků, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.7.2006, č.j. 7As 26/2005 – 70 (publikovaném pod č. 980/2006 ve Sbírce rozhodnutí NSS a dostupném též na www.nssoud.cz), ve kterém konstatuje, že „ve správním řízení se řeší pouze otázky, které jsou relevantní pro potřeby evidence, aniž by správní úřad jakkoliv řešil, respektive vyřešil soukromoprávní spor mezi podnikateli. Aby v daném případě mohl v rámci své kompetence provést zápis do evidence, musel posoudit, který z podnikatelů tyto užívá a z jakého právního titulu. Vyřešení této otázky bylo podstatné pro vydání správního rozhodnutí, který z podnikatelů bude v evidenci zapsán, aby správní orgány mohly o návrzích rozhodnout.“

Správní orgán tedy pouze zkoumá, který z podnikatelů půdu užívá a z jakého právního důvodu.

V daném případě o změnu v evidenci požádal Ing.J. D., který předložil smlouvu, kterou uzavřel dne 30.9.2011 s vlastníky pozemků dotčených půdních bloků/dílů smlouvu o nájmu zemědělských pozemků s ujednáním o vzniku nájemního vztahu ode dne 1.10.2011. Z uvedeného je zřejmé, že ohlašovatel (osobě zúčastněné na řízení) od tohoto data svědčil právní důvod užívání předmětných pozemků.

Městský soud v Praze má za to, že správní úřad, jemuž byla nájemní smlouva Ing.J. D. k dotčeným půdním blokům (dílům půdních bloků) předložena, není a nebyl oprávněn posuzovat otázku platnosti této nájemní smlouvy. Pokud žalobce v podané žalobě namítal její neplatnost, mohl se této neplatnosti z důvodů jím tvrzených domáhat u příslušného soudu, neboť jen soud je v rámci občanskoprávního řízení tuto otázku posoudit. Ani správní úřady obou stupňů, ani správní soud v rámci řízení o žalobě na přezkoumání pravomocného rozhodnutí vydaného ve správním řízení tuto pravomoc nemá.

Namítal-li žalobce v podané žalobě, že správní úřady nezodpověděly otázku, zda Ing.J. D. předmětné dotčené pozemky užíval, je třeba vycházet z obsahu spisového materiálu, ze kterého vyplývá, že v době vydání rozhodnutí nebyl správnímu úřadu předložen žádný relevantní důkaz o tom, že Ing.D. dotčené pozemky neužívá. Namítá-li žalobce dále, že faktickému užívání půdních bloků měl bránit žalobce, ať již jeho důvody byly jakékoliv, k této skutečnosti nemohlo být přihlédnuto z toho důvodu, neboť by jinak v důsledku takového jednání jednoho subjektu nemohl být nikdy evidován subjekt druhý.

Žalobce v podané žalobě namítal, že Nařízení Rady ES č. 73/2009 mimo jiné předpokládá existenci systému, jakými evidence půdy podle zákona o zemědělství a kromě systému pro identifikaci zemědělských pozemků předpokládá uvedené nařízení jednotný systém identifikace zemědělců, které společně tvoří základ integrovaného administrativního a kontrolního systému. Tyto dvě evidence jsou tedy přímo z titulu předpisu Evropského společenství propojeny a půdnímu bloku lze zaevidovat pouze osobu zemědělce. Žalobce má za to, že žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce o tom, z jakých důvodů Ing.D. nesplňuje definici zemědělce, když nevykonává ani jednu z činností, uvedenou v článku 1 písm. a) nařízení Rady ES č. 73/2009 a tedy nemůže být podle předpisu ES zapsán jako osoba užívající zemědělské pozemky.

Uvedenou argumentaci žalobce soud neshledal důvodnou. Ministr zemědělství v odůvodnění napadeného rozhodnutí o rozkladu na straně 3 uvedl, že pokud Ing.D. půdní bloky trvale neužívá, pak tato skutečnost byla sdělena Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu pro účely správního řízení ve věci poskytnutí dotace. Zároveň napadené rozhodnutí konstatuje, že evidence půdy slouží jako administrativní podklad pro činění úkonů podle ustanovení § 3a zákona o zemědělství a v řízení o aktualizaci evidence půdy jsou posuzovány pouze právní důvody (tituly) opravňující uživatele k užívání zemědělské půdy. Žalobcem namítané skutečnosti, jako jsou například zásahy znemožňující faktické užívání pozemků či zamezení přístupu na pozemky, patří svým charakterem mezi řešení sporů, vyplývajících výlučně ze soukromoprávních vztahů a posuzovat je v rámci řízení o aktualizaci evidence půdy žalovanému správnímu úřadu nepřísluší.

Na tomto místě považuje Městský soud v Praze ještě jednou zdůraznit, že podle ustanovení § 75 s.ř.s. musí správní soud při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí. Jestliže v době zaevidování půdních bloků pro Ing.J. D. neměl správní úřad důvody k pochybnostem o užívání pozemků, nebyl důvod žádosti jmenovaného nevyhovět. Bylo-li následně signalizováno, že Ing.D. pozemky neužívá, byly splněny podmínky pro zrušení evidovaného stavu. Skutečnosti, že rozhodný je stav v době vydání správního rozhodnutí, si byl nepochybně vědom i žalovaný, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí o rozkladu na straně 4 uvedl, že „...pokud Ing.J. D. pozemky dotčené aktualizací evidence půdy neužívá a jejich užívání se ani nedomáhá, je na místě, aby zemědělská agentura po ověření těchto skutečností zahájila řízení o aktualizaci evidence půdy ohledně zápisu Ing.J. D. jako uživatele podle ustanovení § 3g odst.9 zákona o zemědělství.“. Ostatně k následné kontrole došlo a podle obsahu Protokolu o výsledku kontroly plnění povinností a podmínek podle zákona o zemědělství ze dne 23.5.2013, č.j. 1114/2013, byl Ing.J. D. byl z evidence vyřazen, když z Oznámení Agentury pro zemědělství a venkov v Třebíči ze dne 15.7.2013 vyplývá, že Ing.J. D. užívání tam uvedených půdních bloků/dílů půdních bloků ukončil.

Pokud žalobce tvrdí, že se stal následně vlastníkem některých dotčených půdních bloků, je na žalobci, aby tuto změnu správnímu úřadu doložil a budou-li splněny další zákonem stanovené podmínky, nebrání nic tomu, aby byl žalobce v evidenci půdy zaevidován.

Závěrem je vhodné uvést, že ani Městský soud v Praze se v rámci řízení o podané žalobě na přezkum pravomocného rozhodnutí odvolacího správního úřadu nemohl zabývat otázkou, zda byla či nebyla platně uzavřena smlouva o nájmu předmětných pozemků, protože tato otázka je otázkou patřící do pravomoci soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení a nikoli do pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto na základě odůvodnění tohoto rozsudku soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5.února 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu